

Az ügyész ur fája

Riporter koromból emlékszem ádáz csatározásokra, amiket ügyvédek folytattak királyi ügyészekkel a tárgyalóteremben az igazság körül. Ismerem ügyvédek, akik úgy igyekeztek győzni, hogy botrányt támasztottak, önkretették a terhelő tanúk szavahihetőségét, nekimentek a közbíráknak, hogy csak úgy röpködtek a rendreutalások, végeredményben azonban hatáson volt a cirkusz az esküdtek befolyásolására.

Mindez pedig az igazságért, aminek lényegével még ma sem vagyok tisztában. Igaz lenne, hogy idő, hely és körülmények állapítják meg a lényegét? Mást értem én is a fogalom alatt gyermekkoromban, míg most akárhányszor elhűlve emlékszem rá, hogy milyen oktalanságokért hadakoztam, amit ma nem tennék meg. Mert ami akkor, igazságnak tetszett százak és százak szemében, az ma rikkoló ellentéte a fogalomnak.

Igen kiváló ügyészi elmék magyarázták nekem nem is egyszer, hogy az igazságnak hitt, sőt tartott valaminek nyers kimondása milyen ártalmas lehet. Ezért nincs igaza a laikus közönségnek, nem beszélve a betörők társadalmáról, mikor azt mondják, hogy az ügyész csak ellenkezik mindig s mást mond, mint az ügyvéd. Egy érdekes friss munka úgy fejt ki azt az ellentétet, hogy az ügyésznek elsősorban a salus rei publicae-t kell néznie s bizony-bizony az nem mindig egyezik a magánérdekkel. Hová jutnánk, ha egyezne? Azért van a bíróság, hogy elbírálja a két véleményt s megtalálja a helyes utat.

Ezeket a vallomásszerű dolgokat elüljárójában el kellett mondanom, hiszen én is éreztem vállamon az ügyész kezét, viszont tapasztaltam adatot a círogatását olyan lényegtelenné tetsző intézkedésével, amely biztos előrelátása folytán végeredményben hozzájuttatott az igazsághoz.

Azóta nem hiszem el vakon, hogy az ügyész mindenképp csak be akar zárni. Vallom, hogy emberséges lélek is, — ezekben a sorokban pláne apoteózisát szeretném zengeni.

Az történet ugyanis, hogy az ügyész urnak fát szállítottak haza. Száraz szép basábfát egy szekérrel, gyönyörűség volt nézni is, rá gondolván a télre, hogy milyen szigorú lesz az, ha már olyan korán előre küldte harapó szél-kykeiteit! Dorombolhat aztán kíváncsi, ha ben duruzsol a kályha, piritos kenyérre ingerlő paraszat termel s ő maga — hazatérve nehéz munkájából — a láttára is felüdül, míg csillogó szemű lilom-kis-lánya, apró diákja játszva győzi le a leckék ravaszságait.

A fát ledobták a ház előtt a kocsiról, a favágók hozzáfogtak, hogy a pincébe továbbítsák. Maga az ügyész ur az ablakból gyönyörködött ebben a lelket megnyugtató látványban.

Egyszer csak oda sűrűdög egy kis profetár fiú és meredt szemmel nézi a kineket. A cipőtalpa úgy hápog, ahogy a kácsa szokott, kabátját hiába akarja kikezdeni a szél, mert az esztendő kikezde az már nálánál is jobban, mikor különféle társadalmak főrősein keresztül rá került. A nadrágja ellenben csak egyik szára tekintetben ragaszkodik ehhez a jogeimhez, a másik felé rongy-foszlány, akár csak a harisnyája.

A gyerek egyre közelebb merészkedik s mikor a favágók éppen a pincét járják, óvatosan körülnéz — csak a magasba nem tekint —, felkap egy hasábot és húzza maga után eltűnik vele az utcáfordulónál. Valahol elhelyezhette, mert nagy-ártatlanul jön vissza és hámul tovább.

A favágók megint láthatatlanná válnak, a kőlyök másik fahasáb után nyúl, vinné is, mikor a királyi ügyész ur rákiált:

— Mit csinálsz, kis fiam?

Ugy megretten a hangra, hogy be-

lerázkodik. Tudja, hogy legokosabb volna most elrohanni, de képtelen rá, a rajtakapottság kínját szenved. Aztán megindul egy érdekes párbeszéd.

— Tudod, hogy te most lopni akartál? (Az első hasábról nem is beszél.)

A gyerek a körmét rágja s csak bólint, hogy tudja.

— Tanultál annyit, hogy a lopás bűn?

Panaszos hang rá a válasz.

— De mikor nekünk nincs és fázunk!

Mintha a prédikáló székből beszélne az ügyész ur.

Fricsay Ferenc tervezete Szeged művészeti életének fellendítésére

A tervezetet szombaton tárgyalja a szinügyi bizottság

(A Délmagyarország munkatársától) Fricsay Ferenc, az országosan ismert szegedi karnagy néhány heteltel eltelő beadványt intézett a szinügyi bizottsághoz, beadványban tervezetel terjesztett elő a város művészeti életének fellendítésére. A tervezetet dr. Pálffy György kultúratanácsnok ismertette a szinügyi bizottság ülésén s a bizottság úgy határozott, hogy mivel alapos meglátást igényel, nagy horderejű javaslatról van szó, a tervezet sokszorosítottja, tanulmányozás végett kiosztja a bizottság tagjai között és aztán tárgyalja le érdemleg. Az érdemi tárgyalás időpontját április 25-re, szombatra tűzték ki. Tekintettel arra, hogy tárgyalás alatt levő ügyről van szó, a Délmagyarország nem akart a dolgoknak elebe vágni s nem akarta ismertetni a tervezetet, amíg a szinügyi bizottság le nem tárgyalja. Kedden azonban az egyik szegedi lapban a tervezettel foglalkozó, nyilvánvalóan Szeged színházi vállalkozója részéről sugalmazott, támadó című cikk jelent meg, szükségesnek tartjuk a tervezet ismertetését, hogy a közönség tárgyilagosan, minden befolyásolási szándék nélkül ismerje meg a nagyhorderejű kérdést.

Művészeti Bizottság

A tervezet szerint Szeged művészeti életének fellendítése érdekében szükség van olyan központi szervezet felállítására, amely az összes művészeti események megrendezését irányítja. Fricsay elképzelése szerint erre a legalkalmasabb szerv a szinügyi bizottságból átalakítandó Művészeti Bizottság lenne, amelynek szakreferensei a kultúratanácsnok, a szinigazgató és egy zenei vezető lennének. A művészeti bizottság az év elején referensei terve alapján kibocsátaná az egész évre szóló művészi programot. (Ez az, amit a Délmagyarország kezdetől fogva követelt a színházról, rámutatva arra, hogy előre kidolgozott átlagó műsorterv nélkül nincs biztosítva a művészi színv. Ez az, amit a sugalmazott cikk, illetve a színházi vállalkozó kifogások; szerencsére olyan megmósolyogni való naiv érvekkel hozza fel az egyéves terv ellen; mint a színészek megbetegedése, a fővárosi vendégművészek előre nem látható elfoglaltsága, stb.). Az így előre meghatározott program minden pontja a Városi Színházban bonyolódna le. Az előadások között operaelőadások, klasszikus drámák, modern vígjáték- és operettjendóságok, nagy zenekari hangversenyek, szolistákkal és vendégkarmesterekkel, szólóhangversenyek világhírű művészek vendégvárelésével, stb. szerepelnének.

A művészeti program

A tervezet szerint a Művészeti Bizottság programja hét hónap alatt kerülne lebonyolításra bérleti rendszer keretében. A bérletben havonta két előadás, a szezonban 49 előadás lenne. Egy bérletben 14 operaelőadás, 7

— Jól van, megértelek, de lopni akkor sem szabad. Nem tudsz kérni?

— Kérem szépen... rebegi a kis proletár, elharapva a kitörő sirását.

— Látnod, fiam, ez a rendes dolog lát vidd azt a hasábot.

...Tudják-e, kérem, hogy boldos, fergeteges időkben is miért oszonnak szét pillanatra a felhők és miért mutatkozik meg a mennyország mosolygó kéksége?

Bob

azok a dolgok, amelyeknek megvalósítását a szegedi színházi kultúra érdekében már egy éve sürgetjük, most íme, mégis szőnyegre kerültek és amiért nekünk sajtóperekben, jegymegvonásban és intrikákban volt részünk, azokat a követelések most majd hivatalos formában követelményként állítják fel a színházi vállalkozóval szemben.

Megvesztegetés gyanújával letartóztatták dr. Nagel Dénes budapesti ügyvédet

Szabadka, április 21. Nagy feltűnést keltő letartóztatások híre jelentik Szabadkáról a Délmagyarországnak. Néhány nappal ezelőtt nagyszabású megvesztegetési bűnyű jutott a csendőrség tudomására. A bűnyű szála Topolya nagyközségből indultak ki és Budapestre vezettek. A nyomozás során felmerült terhelő gyanúkok alapján a topolyai csendőrsőn letartóztatták dr. Frank Miklós ottani ügyvédet, ugyanakkor pedig a budapesti államrendőrség letartóztatta dr. Szalay Jenő földművelésügyi miniszteri titkár és dr. Nagel Dénes budapesti ügyvédet.

Mindhárom letartóztatottat a szabadkai ügyészség fogházába szállították és ellenük megvesztegetés büntette címén indult eljárás. A letartóztatottak felfolyamodással éltek a letartóztatás ellen, azonban a vádlanás eddig még nem döntött a felfolyamodás ügyében.

A bűnyű három szereplője közül dr. Nagel pesti ügyvéd mint magánember, az utóbbi évek során gyakran megfordult Szegeden és sokan ismerték itt is a bohémkedélyű, társaságkedvelő embert.

A tábla helyben hagyta a topolyai gyilkos kereskedősegéd 10 évi fegyházbüntetését

(A Délmagyarország munkatársától) Tavaly nyáron feltékenységi tragédia játszódott le a közeli Bácskötölán; Palásti Imre 36 éves fűszeressegéd meggyilkolta vadházastársát, Bisztriczky Erzsébetet. Palásti öt év óta együtt élt Bisztriczky Erzsébettel, gyermekük is született, együttélésüket azonban megzavarta egy fiatal leány, Papp Mária feltűnése. Palásti szerelmes lett Papp Mária, Bisztriczky Erzsébet ezt meg tudta és ettől kezdve napirenden volt a vadházastársak közt a veszekedés. Azon a napon, amikor a tragédia történt, Palástiék moziban voltak. Az előadás végén a mozi előtt várta őket Papp Mária. Bisztriczky Erzsébetet ez felűhősítette és az utcán nagy feltékenységi jelenetet rögzített. Palásti hazarohant, az asszony utána és odahaza folytatódtak a veszekedések. A veszekedés hevében aztán Palásti felkapott egy konyhakést és kétszer vadházastársába döfte. Bisztriczky Erzsébet összeesett és percekben belül elvérzett.

Palásti Imrét szándékos emberölés büntette miatt vonták felelősségre a szabadkai törvényszék és 10 évi fegyházbüntetésre ítélte. Fellebbezés folytán a szegedi tábla elé került az ügy, ahol a február 24-én megtartott tárgyaláson Palásti azzal védekezett, hogy erősen ittas volt, nem tudta, mit eszelepszik, amikor kést ragadott vadházastársára. A tábla ekkor elrendelte erre a ténykörölményre a bizonyításkiegészítést. A kedden megtartott felfolyamodás tárgyaláson a tábla Curry-tanácsa a tanuvallomásokból megállapította, hogy Palásti ittas volt, ugyan, de szabad elhatározásának azért birtokában volt. Erre való tekintettel a tábla helyben hagyta a törvényszék által kiszabott 10 évi fegyházbüntetést.